

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/639/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1210200738
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1210200738.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Milana Chalupku, v právnej veci navrhovateľa: A. J. P. PETRUS spol. s r. o., IČO: 31 342 663, Drobného 22, Bratislava, zast. JUDr. Petrom Árendackým, advokátom, so sídlom Čapkova 2, Bratislava, proti odporcom: 1/ Z.. W.Š. R., Q.. XX. XX. XXXX, U. O. XX, Q. F., 2/ J. A., Q.. XX. XX. XXXX, U. O. XX, Q. F., obaja zast. JUDr. Kristiánom Kürthym, advokátom, so sídlom Hollého 22, Šaľa, o odporovateľnosť právneho úkonu, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26. 03. 2014 č. k. 8C/9/2010-219 takto

rozhodol:

Odvolací sú napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcom 1/ a 2/ sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia, že kúpna zmluva, uzavretá medzi Stavebným bytovým družstvom ("SBD") Trenčianska, IČO: 35 817 021, Bratislava a odporcami, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť - byt č. XXX-X na X. poschodí bytového domu na R. I.. XX, Y.. Č.. XXXXX, postavenom na parc. č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a k bytu prislúchajúci podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti XXXXX/XXXXXXXX, zapísaný na LV č. XXXX, vedenom Správou Katastra pre Hl. mesto Bratislavu, v k. ú. Ružinov, je voči navrhovateľovi právne neúčinná. O náhrade trov konania rozhodol tak, že v konaní plne úspešným odporcom 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju v zákonnej trojdňovej lehote podľa § 151 O. s. p. nevyčísľili.

Svoje rozhodnutie odôvodnil po právnej stránke ust. § 35 ods. 2 O. z., § 42a ods. 1, 5, § 42b ods. 1, 2 a 4 O. z., za aplikácie ktorých na zistený skutkový stav dospel k záveru, že vo veci neboli splnené všetky kumulatívne podmienky pre vyslovenie odporovateľnosti napádaného právneho úkonu, ku ktorým patrí: 1. existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, 2. právny úkon dlžníka, ukracujúci uspokojenie tejto pohľadávky veriteľa za predpokladu jeho platnosti, 3. trojročná prekluzívna lehota, v ktorej došlo zo strany dlžníka k napádanému právnemu úkonu, 4. úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vedomosť druhej strany o tomto úmysle, ktoré sa v zmysle ust. § 42a ods. 4 O. z. prezumujú, čo neplatí, ak druhá strana preukáže, že ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

Právoplatnými a vykonateľnými rozsudkami Okresného súdu Bratislava II v konaniach, vedených pod sp. zn. 26Cb/100/04, 26Cb/10/04, 22Cb/10/04, 25Cb/82/04, 22Cb/85/04, 22Cb/84/04,

26Cb/29/04, 25Cb/29/04, mal súd za preukázanú existenciu vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa ako veriteľa voči dlžníkovi - SBD Trenčianska. Za splnenú súd označil aj podmienku podania návrhu v trojročnej prekluzívnej lehote.

Za spornú v konaní označil skutočnosť, či zmluvou o prevode vlastníctva bytu, uzavretou medzi odporcami 1/ a 2/ na strane nadobúdateľov a SBD Trenčianska na strane prevádzajúceho, došlo k ukráteniu uspokojenia navrhovateľovej vymáhateľnej pohľadávky. Z vykonaného dokazovania vyvodil záver, že v konaní nebola preukázaná existencia právneho úkonu, ktorým by dlžník ukrátil vymáhateľnú pohľadávku svojho veriteľa. Skonštatoval, že za odporovateľný právny úkon možno považovať len taký právny úkon, pri ktorom by dlžníkovi nebola poskytnutá zodpovedajúca finančná náhrada, t. j. ak by v dôsledku tohto právneho úkonu došlo k zmenšeniu majetku dlžníka. Nakoľko v danom prípade mal súd z príjmových pokladničných dokladov a prevodných príkazov z peňažného ústavu za preukázané, že odporcovia za prevádzané nehnuteľnosti SBD Trenčianska riadne a včas uhradili cenu dohodnutú v zmluve o obstaraní bytu v znení dodatku k nej, družstvo týmto nadobudlo finančný ekvivalent za prevádzané nehnuteľnosti.

V ďalšom súd prvého stupňa posudzoval vedomosť odporcov o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa ku dňu uzatvorenia napádanej zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a uzavrel, že úmysel odporcov vyvrátili jednak výpovede svedkov, ako aj znalecký posudok Z.. Y. a výpisy z účtu dlžníka. V konaní sa preukázalo, že družstvo sa dopustilo viacerých chýb a nezrovnalostí pri vedení účtovníctva, keď nie všetky jeho záväzky boli zavedené v účtovníctve, o čom však odporcovia nemohli vedieť. Za takéto pochybenie však nemôžu niesť zodpovednosť odporcovia, ak členovia družstva postupovali v rozpore so zákonom a porušili povinnosti pri výkone svojej funkcie. Odporcovia 1/ a 2/ ani pri vynaložení najväčšej starostlivosti nemohli mať vedomosť o spôsobe účtovania družstva a o záväzkoch družstva, ktoré v účtovníctve zavedené neboli, a o ktorých neboli členmi predstavenstva informovaní.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý prvostupňový rozsudok zmeniť a návrhu v celom rozsahu vyhovieť, alternatívne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Navrhovateľ nesúhlasil s dôvodmi zamietnutia jeho návrhu, ktoré podľa jeho názoru nie sú v súlade s ustálenou judikatúrou a vykonaným dokazovaním. Konajúcemu súdu vyčítal pochybenie už v tom, že odporcami prezentované platby do imania dlžníka posudzoval ako náhradu za prevádzané nehnuteľnosti, a to aj s poukazom na skutočnosť, že tieto boli vykonané na základe iného než odporovaného právneho úkonu (zmluvou o obstaraní bytu). V tomto smere navrhovateľ poukázal aj na judikatúru NS ČR, ktorý už ustálil, že odporovateľnosti právneho úkonu nebráni ani skutočnosť, že týmto právnym úkonom bola iba plnená zmluvná či zákonná povinnosť. Prvostupňový súd mal pri posudzovaní odporovateľnosti prihliadnuť jedine na skutočnosť, či na základe a v dôsledku odporovaného právneho úkonu bola z majetku dlžníka odchádzajúca hodnota nahradená inou hodnotou približne rovnakej výšky. Súd tiež absolútne ignoroval skutočnosť, že odporcovia sami v priebehu konania potvrdili, že zmluvu uzatvárali s úmyslom vkladať do majetku družstva ďalšie členské vklady, a to za účelom zvýšenia ich právnej istoty.

Navrhovateľ sa nestotožnil ani s konštatovaním súdu, že vôľou účastníkov bolo obstaráť pre odporcov byt za kúpnu cenu, nakoľko táto práve naopak smerovala k nadobudnutiu bytu cez členstvo v družstve a vkladanie členských vkladov. V opačnom prípade by nebolo potrebné, aby odporcovia vstupovali do družstva. Opätovne zdôraznil, že vykonanými platbami odporcovia realizovali len svoju povinnosť úhrady ďalších členských vkladov, ktoré sa stali súčasťou imania družstva, a to až do takej výšky, aby nadobudli nárok na vyrovnací podiel v hodnote bytu, ktorý by pri vystúpení z družstva získali do vlastníctva.

K rozporom ohľadom použitých pojmov ďalší členský vklad a cena bytu v zmluve o obstaraní bytu uviedol, že výklad podaný súdom prvého stupňa v tejto otázke je v rozpore s urobeným jazykovým prejavom. Uvedené preukazuje aj následné konanie družstva, ktoré viedlo v účtovníctve platby prijaté od členov práve ako členské vklady a nie ako iné príjmy. Zo strany družstva preto nemohlo ísť o omyl, ani o zastretý právny úkon.

Navrhovateľ tiež poukázal na to, že členské vklady boli vkladané do družstva podstatne skôr, ako bol urobený odporovateľný právny úkon a v danom čase sa už v majetku družstva nenachádzali. Predmetné finančné prostriedky tak nemohli nahradiť hodnotu bezplatne prevádzanú z majetku družstva na odporcov. Aj s odkazom na judikatúru zopakoval, že rozhodujúci je majetok dlžníka po uskutočnení odporovaného právneho úkonu.

Z predložených dôkazov podľa navrhovateľa nebolo možné vyvodiť ani záver o solventnosti družstva v rozhodnom čase, ktoré bolo k 31. 12. 2005 nepochybne predĺžené. Opačný záver nepreukazujú ani výpovede svedkov v konaniach vedených pod sp. zn. 13C/224/2009, sp. zn. 58C/224/2009. Z výpovedí svedkov vyplynulo, že hodnota pohľadávok družstva bola cca o 1.000.000,- Sk vyššia ako hodnota záväzkov, avšak pri posudzovaní výsledkov kontroly nebol započítaný záväzok voči spoločnosti DANUBIA TELCOM - REAL s. r. o. vo výške 3,2 mil. korún. Aj bez ohľadu na tento záväzok je zrejmé, že družstvo by nebolo schopné hradiť svoje ďalšie záväzky. Znalecký posudok predložený v konaní sp. zn. 58C/224/09 označil za irelevantný pre rozhodnutie súdu v danej veci z dôvodu, že posudzuje iba finančné prostriedky družstva a nie aj jeho dlhy a posúdenie nie je urobené k rozhodnému dátumu (deň zavkladovania vlastníckeho práva).

Za nesprávne označil navrhovateľ aj posudzovanie ukracujúceho úmyslu dlžníka a vedomosti odporcov o ňom ku dňu podpisu zmluvy, a nie ku dňu zavkladovania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Ustanovenie § 42a ods. 4 O. z. pritom predpokladá nielen preukázanie, že odporcovia o ňom nevedeli a nemohli vedieť, ale že vykonali aj dostatočnú vlastnú aktivitu na to, aby úmysel poznali. Nakoľko vecno-právne účinky zmluvy o prevode nehnuteľností nastali až v novembri 2006, skúmanie hospodárskej situácie družstva v roku 2005 je v danom prípade irelevantné. Zo strany odporcov tak nebola vynaložená náležitá starostlivosť pre poznanie úmyslu dlžníka ukrať svojich veriteľov. Naopak, z kontroly vykonanej kontrolnou komisiou vyplynulo, že družstvo nevedie riadne svoje účtovníctvo. Práve toto zistenie, ako aj vedomosť o exekúcii vedenej voči družstvu, malo viesť u členov družstva k ďalšej kontrolnej aktivite. Odporcovia tiež ignorovali skutočnosť, že družstvo malo v účtovníctve vykázané neuhradené dlhy ešte z roku 2003 či 2004, ktoré nikdy nespochybnilo, pričom takéto omeškanie nemožno vysvetliť krátkodobými problémami s cash-flow.

Odporcovia vo vyjadrení k odvolaniu žiadali napadnutý prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Opakovane uviedli, že dôvodom pre vstup odporcov do SBD Trenčianska bolo obstaranie výstavby bytu a nadobudnutie vlastníckeho práva k nemu. Hlavným cieľom družstva bolo obstarávanie výstavby bytov a nebytových priestorov do vlastníctva alebo nájmu svojim členom alebo iným subjektom, t. j. zabezpečenie hospodárskych, sociálnych alebo iných potrieb členov. Aj v priebehu konania bolo potvrdené, že družstvo nevykonávalo žiadnu podnikateľskú činnosť. Dojednanie povinnosti členov družstva zaplatiť kúpnu cenu ako ďalší členský vklad je preto v rozpore s ust. § 221 a § 223 Obchodného zákonníka, nakoľko zákon neumožňuje členom družstva, ktoré nie je založené za účelom podnikania, zaviazat' sa k ďalšiemu členskému vkladu. Zotrvali aj na tvrdení, že odporcovia riadne a včas zaplatili dohodnutú cenu za prevádzané nehnuteľnosti, v dôsledku čoho nemožno hovoriť o ukrátení veriteľa napádaným právny úkonom. Rovnako za správny považovali aj záver súdu o tom, že rozhodný pre posúdenie vedomosti odporcov o ukracujúcom úmysle dlžníka je dátum uzatvorenia zmluvy, nie okamih, kedy nastali jej vecno-právne účinky. Opačný názor vedie podľa nich k šikane, nakoľko kupujúci by museli do dňa zavkladovania vlastníckeho práva sledovať vývoj cien nehnuteľností, čo nezodpovedá ani požiadavke právnej istoty. Úmysel konajúcej osoby ako vôľová kategória sa pritom prejavuje v momente uskutočnenia právneho úkonu a nemôže sa dodatočne vplyvom akejkoľvek okolnosti meniť. Navrhovateľ tiež nesprávne oddeľuje zmluvu o obstaraní bytu od napadnutého právneho úkonu a opomína ich vzájomnú previazanosť a vzťah príčiny a následku, ktorý je medzi nimi daný. Zmluva o obstaraní bytu predpokladá a zmluvné strany zaväzuje, aby v budúcnosti uzavreli osobitnú zmluvu o prevode, ako právne relevantný titul nadobudnutia vlastníckeho práva k prevádzanému bytu. Obe zmluvy na seba odkazujú a sú navzájom prepojené. Zmluvu o obstaraní bytu pritom podľa odporcov treba vykladať aj v zmysle ochrany poskytovanej Občianskym zákonníkom spotrebiteľom, nakoľko sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú. Zdôraznili tiež, že ekvivalent za prevádzané nehnuteľnosti bol odporcami uhrádzaný v splátkach pred prevodom vlastníctva, čo však nemusí znamenať, že tento sa do času prevodu neminie. Relevantnou je len úhrada ekvivalentnej protihodnoty. Nesprávne je aj tvrdenie navrhovateľa o neexistencii ďalšieho majetku po uskutočnení odporovaného právneho úkonu a spochybnovanie

odporcami predloženého znaleckého posudku zo strany navrhovateľa vnímajú ako nepodložené a účelové. K navrhovateľom uvádzaným judikátom NS ČR záverom uviedli, že pre rozdielnosť slovenskej a českej právnej úpravy inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov, tieto nie je možné v danom prípade použiť. Naopak, odvolaciemu súdu dali do pozornosti viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, v ktorých sa súd plne stotožnil s argumentáciou odporcov (napr. sp. zn. 4Co/479/2012, 9Co/360/2012, 6Co/42/2012).

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru o jeho nedôvodnosti.

Predmetom konania v prejednávanej veci je odporovateľnosť právneho úkonu, a to zmluvy o prevode vlastníckeho práva, uzatvorenej medzi SBD Trenčianska a odporcami, dňa 08. 07. 2005, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k rozostavanému bytu č. XXX/X na X. nadzemnom podlaží rozostavaného bytového domu na R. I. Č.. XX T. U. a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX.

Účelom inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov, upravenom v ust. § 42a a nasl. O. z., je zaistenie občianskoprávnej ochrany veriteľa pred právnymi úkonmi dlžníka, ktorými dôjde k ukráteniu veriteľa. Deklarovanie odporovateľnosti právneho úkonu umožňuje v konaní úspešnému veriteľovi uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku vo vykonávacom konaní postihnutím vecí, práv alebo iných hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom z dlžníkovho majetku ušli, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu, získanému z odporovateľného právneho úkonu. Ako správne uviedol súd prvého stupňa, predpokladom pre úspešné odporovanie právnomu úkonu je splnenie zákonom kumulatívne stanovených hmotnoprávnych podmienok, a to: existencie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, platného právneho úkonu dlžníka, ukracujúceho uspokojenie jeho pohľadávky, podanie odporovacej žaloby v trojročnej prekluzívnej lehote, úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa (cum animo fraudandi) a vedomosť druhej strany o tomto úmysle, ktoré sa v zmysle ust. § 42a ods. 4 O. z. prezumujú za predpokladu, že druhá strana nepreukáže, že ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

Prvostupňový súd mal vykonaným dokazovaním za preukázanú existenciu vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa voči dlžníkovi, ako aj podanie návrhu v zákonom stanovenej trojročnej prekluzívnej lehote. Na druhej strane za nesplnenú považoval podmienku ukracujúceho právneho úkonu dlžníka, nakoľko dlžníkovi bola za prevod vlastníckeho práva zaplatená trhovú cenu nehnuteľností, a v konaní sa nepreukázala ani vedomosť odporcov o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa (získovanej súdom prvého stupňa k dátumu uzatvorenia zmluvy o prevode vlastníckeho práva), keď výpoveďami svedkov, znaleckým posudkom Z.. Y. a výpismi z účtu dlžníka odporcovia úspešne vyvrátili zákonnú domnienku. Súd prvého stupňa konštatoval, že odporcovia 1/ a 2/ ani pri vynaložení najväčšej starostlivosti nemohli mať vedomosť o spôsobe účtovania družstva a v účtovníctve nezavedených záväzkoch, o ktorých neboli členmi predstavenstva informovaní.

Odvolací súd sa plne stotožňuje s vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa. Aj napriek výkladovým špekuláciám zo strany navrhovateľa, nemožno, s poukazom na ust. § 35 ods. 2 O. z., vykladať pojmy cena bytu a ďalší členský vklad, použité v zmluve o obstaraní bytu a v zmluve o prevode vlastníckeho práva k bytu, striktné formálne, nakoľko z vôle zmluvných strán je nepochybné, že účelom oboch zmlúv bolo kontrahovať záväzok SBD Trenčianska, obstarat' pre člena družstva výstavbu bytu a následne previesť vlastnícke právo k nemu na člena družstva, ktorý za to v splátkach zaplatí družstvu cenu bytu (ďalší členský vklad). Túto skutočnosť potvrdzuje aj znenie čl. 9 stanov družstva, kde sa uvádza, že ďalší členský vklad po prevode vlastníckeho práva k bytu/nebytovému priestoru prestane tvoriť majetkovú účasť člena družstva a započíta sa na cenu obstarania bytu, uvedenú v zmluve o obstaraní bytu.

Z listinných dôkazov založených v súdnom spise ďalej vyplýva, že odporcovia 1/ a 2/ riadne zaplatili cenu za prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, dohodnutú v zmluve o prevode vlastníckeho práva

(37.807,27 Eur). Aj podľa odvolacieho súdu preto poskytnutie zodpovedajúceho peňažného ekvivalentu za prevádzané nehnuteľnosti nemôže zakladať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka a ohroziť, resp. zmať ukrátenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky. Ako správne uvádzajú odporcovia na tieto závery nemá vplyv ani skutočnosť, že cena prevodu bola platne dohodnutá v zmluve o obstaraní bytu a jej dodatku č. 1 a uhradená ešte pred podpisom zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu, ktorá práve v časti ceny prevodu priamo odkazuje na túto zmluvu, čo vyvracia tvrdenia navrhovateľa o bezodplatnosti napádaného právneho úkonu. Neopodstatnené sú aj ďalšie odvolacie námietky navrhovateľa, že po prevode vlastníckeho práva k bytu nezostala v majetku družstva žiadna náhrada a rovnako aj neskoršia insolventnosť družstva, ktoré nič nemenia na fakte, že odporcovia za prevádzané nehnuteľnosti zaplatili ich trhovú cenu.

Neobstojí ani námietka navrhovateľa, ktorý prvostupňovému súdu vyčítal, že úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa a vedomosť o ňom bolo potrebné skúmať ku dňu rozhodnutia príslušnej správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva. Úmysel dlžníka ako vôľovú kategóriu nemožno odvodzovať, resp. posudzovať od okamihu rozhodnutia správneho orgánu, nakoľko tento nachádza svoj prejav už v právnom úkone, v obsahu ktorého (napr. v časti určenia ceny prevodu vlastníckeho práva) by sa mohol prejavovať ukracujúci úmysel dlžníka.

Z obsahu výpovedí svedkov, vypočutých v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13C/224/2009, s ktorými sa prvostupňový súd oboznámil vyplýva, že odporcovia nemali vedomosť o tom, že navrhovateľ má neuhradenú pohľadávku voči SBD Trenčianska, čo nevyplývalo ani zo záverov kontroly vykonanej v roku 2006, ktorej správnosť a úplnosť bola potvrdená znaleckým posudkom Z. Y..

Prvostupňový súd tiež správne uzavrel, že za nesprávne vedenie účtovníctva, v ktorom neboli zavedené všetky záväzky družstva, nemôžu niesť zodpovednosť odporcovia, ako jeho členovia.

Odvolací súd v tejto súvislosti len pripomína, že družstvo, ako spoločenstvo neuzavretého počtu osôb, je samostatným subjektom, majetkovo oddeleným od svojich členov, ktoré zodpovedá za porušenie svojich záväzkov celým svojím majetkom. Jednotliví členovia družstva za jeho záväzky neručia. Štatutárnym orgánom družstva, ktorý riadi jeho činnosť a rozhoduje o všetkých záležitostiach družstva, ktoré Obchodný zákonník alebo stanovky družstva nevyhradili inému orgánu, je predstavenstvo, s tým, že členovia predstavenstva sú povinní vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami družstva a všetkých jeho členov. Členovia predstavenstva, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone svojej funkcie, spoločne a nerozdielne zodpovedajú za škodu, ktorú tým družstvu spôsobili.

Bolo by preto v rozpore s obchodnoprávnou úpravou, preniesť zodpovednosť za škodu spôsobenú družstvu niektorým z členov predstavenstva, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone funkcie, na jeho jednotlivých členov. Odporcovia, ktorí ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nemohli mať vedomosť o účtovaní družstva v rozpore so zákonom a o viacerých v účtovníctve nezavedených záväzkoch družstva, nemôžu byť postihnutí na majetku, za ktorý riadne zaplatili s dlžníkom dohodnutú a predovšetkým primeranú kúpnu cenu.

Rozhodovacia prax NS ČR, na ktorej navrhovateľ vo veľkej miere zakladá svoju právnu argumentáciu, okrem toho, že pre prvostupňový aj odvolací súd nie je záväzná, jej závery sú pre rozdielnosť právnej úpravy inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov v danom prípade neaplikovateľné.

Záverom odvolací súd pripomína, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny

základ rozhodnutia, preto postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, podľa § 219 ods. 1 O. s. p., ako vecne správny, potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p. a v odvolacom konaní plne úspešným odporcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnili.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.